

славянството на българете, Венелинъ захваналъ да доказва невъзможното, т. е. че самите хунни заедно съ Атила сж биле славянско племе, и не само хунните, но и хазарете, аварете, па още и готите, гепидите, франките и т. н. — сичките тие не сж биле нищо друго, освѣнъ славяне. Разбира са, че такова едно увлѣчение е трѣбало да създаде и сураво отрицание*).

Но защото доводите, на които е основанна тюрко-финската теория, сж събрани и изложени по-ясно и по-логично отъ другите писатели въ безсмъртния трудъ на Шафарика, то при разборътъ на тие доводи ние ще да вървимъ по тоя сжщи рѣдъ, по който тие сж сгруппировани у авторътъ на „Славянските Древности.“

Първото и най-важното (както ние заблѣжихме) основание, на което е изградена гореказанната теория, е това, че у срѣдновековните лѣтописци българете са наричатъ хунни. Да са запремъ колкото е възможно по-надълго на това доказателство и да разглѣдаме до колко то издържа историческа критика.

Хунните, въ тѣсенъ смисалъ на думата, по сичките признаци сж биле едно отъ племената на восточно-финската или чудската группа на народите и сж принадлежѣле на нейната угор-

*) Но при сичкото това и до сега са срѣщатъ такива трудове, които зематъ за изходна точка се пакъ хунните. Ща да покажа сжчинението на г. Кржстовича: *Исторія Българска*. Ч. I. Цариградъ, 1871. По-блъзо, нежели Венелинъ, е дошѣлъ до истината неговиятъ послѣдовател Серг. Уваровъ въ своята диссертация. *De Bulgarorum utrorumque origine*. Dorpati, 1853. Но той не е довѣлъ тоя въпросъ до надлѣжащата ясность и критика.